

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 sierpnia 2014 r.,

sprawy D. K.

skazanego z art. 62 ust. 2 Ust. z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i
innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 24 października 2013 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w
W.

z dnia 21 maja 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

**1) oddalić kasację obrońcy skazanego D. K. jako oczywiście
bezzasadną;**

**2) obciążyć D. K. kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 24 października 2013 r. utrzymał w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 maja 2013 r., którym D. K. skazany został
za trzy przestępstwa zakwalifikowane: z art. 62 ust. 2 (pkt I wyroku) oraz art. 59 ust.
1 (pkt II i pkt III) ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, na
karę łączną dwóch lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego D. K. wniósł jego obrońca i, zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego – art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegające na:

1) nie dokonaniu przez Sąd Okręgowy rzetelnej analizy zarzutu wskazanego w apelacji obrońcy dotyczącego obrazu art. 7 k.p.k. - nie przeprowadzenia przez Sąd Rejonowy wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, czego efektem było błędne ustalenie, że:

- skazany w dniu 2.03.2012 r. oraz latem 2011 r. działając w celu uzyskania korzyści majątkowej udzielił środka odurzającego innej osobie,
- skazany posiadał 14,85 g środka psychotropowego skoro z opinii biegłego jednoznacznie wynika, iż w zabezpieczonej substancji stwierdzono jedynie 47,26% siarczanu amfetaminy,

2) nie dokonaniu przez Sąd Okręgowy rzetelnej analizy zarzutu wskazanego w apelacji obrońcy dotyczącego obrazu art. 7 k.p.k. - nie przeprowadzenia przez Sąd Rejonowy wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, czego efektem było:

- bezpodstawne uznanie za wiarygodne pierwszych zeznań świadka D. P. z dnia 3.03.2012 r., mimo że świadek przesłuchiwany kolejny raz dnia 6.03.2012 r. zmienił wcześniejsze zeznania jednocześnie logicznie tłumacząc swoje stanowisko, a wersję z dnia 6.03.2012 r. podtrzymał na rozprawie głównej,
- bezpodstawne stwierdzenie winy skazanego odnośnie udzielania środka odurzającego, mimo że jedynym bezpośrednim dowodem w tym zakresie były niekonsekwentne zeznania świadka D. P. odnośnie którego biegła psycholog B. G. stwierdziła, że świadek dowolnie manipuluje zeznaniami tak aby zrealizować cele, które uważa za pożądane w danej sytuacji,

3) nie dokonaniu przez Sąd Okręgowy rzetelnej analizy zarzutu wskazanego w apelacji obrońcy dotyczącego obrazu art. 424§1 pkt 1 k.p.k. dotyczącego nienależytego ustosunkowania się do zeznań świadka D. P., a w szczególności nienależyte wyjaśnienie dlaczego Sąd orzekający zakwestionował drugie zeznania świadka złożone w śledztwie, podtrzymane następnie na rozprawie,

- 4) nie dokonaniu przez Sąd Okręgowy rzetelnej analizy zarzutu wskazanego w apelacji obrońcy dotyczącego obrazu art. 424§1 pkt 1 k.p.k. dotyczącego nienależytego ustosunkowania się do wydanych w sprawie opinii biegłego J. N. oraz opinii psycholog B. G.,
- 5) nie dokonaniu przez Sąd Okręgowy rzetelnej analizy zarzutu wskazanego w apelacji obrońcy dotyczącego obrazu art. 424§ 1 pkt 1 k.p.k. dotyczącego nienależytego ustosunkowania się do zapisu monitoringu na którym widać jak przed sklep skazanego podjeżdża samochód z którego wysiadają funkcjonariusze Policji, przesłuchiwani w sprawie S. L. oraz M. W., którzy bez przeprowadzenia jakiegokolwiek obserwacji wchodzą do sklepu skazanego, co jednoznacznie podważę wersję w/w funkcjonariuszy, iż przed wejściem prowadzili obserwację trwającą 5-10 minut,
- 6) nie ustosunkowaniu się przez Sąd Okręgowy do zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy dotyczącego obrazu art. 413§2 pkt poprzez nie wskazanie w pkt II i III wyroku komu skazany udzielił zdaniem Sądu Rejonowego środka odurzającego, co było konsekwencją zaakceptowania ogólnikowych opisów czynów zabronionych wskazanych w II i III akcie oskarżenia”, wniósł o „uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie, uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w całości i utrzymanie nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji”.

Prokurator Prokuratury Okręgowej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego D. K. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast D. K. został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk.

Analiza zarzutów kasacji prowadzi do ustalenia, że stanowią one, w istocie, powtórzenie zarzutów apelacji, co byłoby uzasadnione tylko wtedy, gdyby Sąd Okręgowy, w uzasadnieniu swego orzeczenia, niespełniającego wymogów

określonych w art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk, nie odniósł się do nich w pełnym zakresie i przekonująco.

Tymczasem, staranna i rzetelna lektura sporządzonego w tej sprawie uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego prowadzi do ustalenia i oceny, że Sąd ten, spełniając wymogi określone w art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk, nie ograniczył się do podzielenia stanowiska Sądu pierwszej instancji ze wskazaniem trafnej argumentacji tego Sądu, na co pozwalała rzetelność uzasadnienia Sądu Rejonowego, spełniającego wymogi określone w art. 424 kpk, lecz przedstawił pełną i przekonującą argumentację przemawiającą za rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego w tej sprawie (s. 4-9 uzasadnienia SO).

Oczywiście bezzasadny jest zarzut z pkt 1) kasacji, gdyż Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swego orzeczenia w pełni i przekonująco odniósł się do zarzutu obrazy przez Sąd Rejonowy art. 7 kpk wykazując, że Sąd ten nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów, odnosząc się nie tylko do zeznań [...], ale także do zeznań [...] oraz do opinii biegłych (s. 5 uzasadnienia SO). Jeżeli natomiast chodzi o ustaloną w tej sprawie ilość środka odurzającego, to zostało to trafnie przyjęte w opisie czynu przyjętym przez Sąd pierwszej instancji, wobec jednoznacznego i prawidłowego wskazania, że oskarżony posiadał znaczną ilość „środka psychotropowego o łącznej wadze 14,65 grama, zawierającego nie mniej niż 47,26% siarczanu amfetaminy”. W ten sposób Sąd uwzględnił faktyczną ilość amfetaminy, którą posiadał oskarżony, czyniąc w ten sposób poprawne ustalenia faktyczne.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut z pkt 2) kasacji, gdyż również ten zarzut apelacji Sąd Okręgowy rzetelnie rozważył i we własnym zakresie, dzieląc stanowisko Sądu Rejonowego, wykazał dlaczego należało uznać za wiarygodne zeznania świadka D. P. złożone w dniu 3 marca 2012 r., gdyż znajdowały one potwierdzenie w innych dowodach, w tym w wyjaśnieniach oskarżonego złożonych w obecności obrońcy i w zeznaniach funkcjonariuszy Policji oraz mając na uwadze to, co rzeczywiście wynika z opinii biegłej psycholog (s.5 i 6 uzasadnienia SO, s. 10,11 uzasadnienia SR).

Oczywiście bezzasadny jest zarzut z pkt 3) kasacji, gdyż Sąd Okręgowy trafnie ustalił i ocenił, że sporządzone w tej sprawie uzasadnienie orzeczenia Sądu Rejonowego spełnia wymogi określone w art. 424 kpk, również w części dotyczącej

zmiennych zeznań D. P., przekonująco wywodząc, dlaczego za wiarygodne należało uznać pierwsze jego zeznania.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut z pkt 4) kasacji, gdyż Sąd Okręgowy wnikliwie odniósł się do tego zarzutu apelacji, wykazując, jak to uczynił Sąd Rejonowy, pełnowartościowość opinii biegłych J. N. i B. G. (s. 6-8 uzasadnienia SO).

Oczywiście bezzasadny jest zarzut z pkt 5) kasacji, wobec trafności ustaleń przyjętych przez Sądy obu instancji (s. 6 uzasadnienia SO), że na nagraniu video utrwalono przyjazd funkcjonariuszy R. S. i A. W., a więc nie S. L. i M. W., którzy później składali zeznania. Tego nagrania Sąd Okręgowy nie odtwarzał na rozprawie, co jednak nie było w tej sytuacji procesowej konieczne (s. 6 uzasadnienia SO).

Oczywiście bezzasadny jest zarzut z pkt 6) kasacji, gdyż, co prawda, w opisie czynu nie wskazano komu oskarżony udzielił środka odurzającego, co stanowi obrazę prawa procesowego, ale to nie miało znaczenia dla trafności rozstrzygnięcia w tej sprawie. Z dowodów przeprowadzonych w tej sprawie w sposób jednoznaczny wynika, że oskarżony udzielił tego środka D. P. (s. 8 uzasadnienia SO).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.